

**[Kristian Nygaard.]**

hvis økonomiske og andre Vilkaar kan paa-vises at være af lignende Karakter som de Sømænds, der kommer ind under Loven.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa Det radikale Venstres Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og Vedtagelse her i Folketinget.

**Størmose:** Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller indledede sin Tale med nogle Ord om Sømændenes Indsats, som gør, at jeg ikke paa dette Omraade har noget at tilføje. De Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, dækker helt den Vurdering, der ogsaa gøres gældende fra min Gruppes Side.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag er der adskillige af de tidligere ærede Ordførere, som man kunde forstaa saadan, at det her drejede sig om et Lovforslag om en Udligning, en Udligning imellem den Hyre, som vore Søfolk kunde have oppebaaret under danske Betingelser, og den Hyre, som de har oppebaaret ude i det fremmede, i britisk eller anden fremmed Tjeneste. Der er en ganske bestemt Ting i Lovforslaget, som gør, at jeg ikke kan forstaa det som et Forslag til en Udligning. Det hedder Lovforslaget jo heller ikke; det hedder Forslag til Lov om Ret til Afregning. Det Forhold, der gør, at jeg ikke kan betragte det som et Forslag om en Udligning, saaledes som mange af vore søfarende sikkert havde ventet, er dette, at man ikke for Ikke-Forsørgerne tager det danske Dyrtidstillæg med. Blot denne enkelte Bestemmelse, som jeg ogsaa sætter et meget stort Spørgsmaalstegn ved, tydeliggør for mig, at det, man tilsigter med Lovforslaget, er at faa afviklet Statslaanene paa den lempeligst mulige Maade. Hvis det var en Udligning, det drejede sig om, vilde det jo være ganske klart, at det vilde være helt urimeligt at give Ikke-Forsørgerne den Behandling, som der her er Tale om. Naar man debiterer dem for den engelske Hyre, for den britiske Indtjening, saadan som den faktisk er indgaaet til den enkelte efter hans Tjenestetid, med det fulde Beløb, vilde det jo være ganske lige til, at man, naar man skulde udligne, ogsaa krediterede dem for det fulde Beløb, som de vilde have opnaaet under danske Betingelser. Det kan altsaa fastslaas, at det, der tilsigtes med Lovforslaget, ikke er Udligning, men en Afregning af Hensyn til Statslaanene til de hjemlige Paarørende.

Det er saa i øvrigt saadan, at Lovforslaget er indrettet paa at behandle hver Sag

for sig, altsaa at give en individuel Behandling. Nu kan man jo saa anfægte selve Formaalet med Loven og sige, at det, der i højere Grad skulde tilsigtes, var en Udligning. Det er det, vi gerne fra vor Gruppes Side vil være med til, og saa vidt jeg kan forstaa, er der ogsaa andre Partiers Ordførere; der vil lægge mere Vægt paa Udligningsmomentet end paa Afregningen. Adskillige af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremkom med, syntes at tyde paa, at det var Udligningen, der efter det ærede Medlems Opfattelse skulde være Lovforslagets Formaal.

Før jeg gaar videre med en Behandling af enkelte af Lovforslagets Bestemmelser, er der imidlertid en Betragtning over hele dette Omraade, som jeg gerne vil fremføre, en Betragtning, som jeg ved er ret dybt rodfæstet blandt mange af vore søfarende, navnlig indenfor Mandskabernes Kredts. Der er om vore Søfolk blevet brugt det Udtryk, at de er Danmarks første Frihedskæmpere. Saadan vil Søfolkene ogsaa gerne betragtes, men saa spørger de i mange Tilfælde: hvorfor kan vi da ikke blive behandlet paa samme Maade som Frihedskæmperne, hvorfor kan det ikke være saadan, at der ved Opgøret for vort Vedkommende gaas frem efter de samme Retningslinier, som man brugte, da man skulde tilrettelægge Erstatningslovgivningen for Besættelsestidens Ofre? Et Hovedsynspunkt for Opgøret med Besættelsestidens Ofre var jo dette, at man paa Forhaand sagde, at man kan ikke yde nogen Godtgørelse for tabt Arbejdsfortjeneste, det er umuligt af praktiske Grunde, og, sagde man — og det er det, mange af Søfolkene lægger meget stærk Vægt paa —, dette vilde ogsaa være i Strid med Frihedskampens Idé. Det forekommer mig, at der i de Indlæg, der hidtil har været fremme, ikke i tilstrækkelig Grad er blevet lagt Vægt paa denne Betragtning, og jeg vil nu prøve paa, om jeg nogenlunde klart kan skitsere, hvad en saadan Betragtning, en saadan Indstilling, maa føre til af praktiske Forholdsregler.

Hvis man altsaa anlægger den Betragtning, at Søfolkene skal behandles efter de samme Retningslinier, som er kommet til Anvendelse ved Behandlingen af Besættelsestidens Ofre, saa er det ogsaa klart, at hele dette Opgør af Arbejdsfortjeneste med en Debetside og en Kreditside og med en Saldo maa falde bort, og man maa saa over til at behandle Laanene til de Paarørende paa en anden Maade. Jeg har set et Forslag fra nogle af vore Søfolk, som simpelt hen gaar ud paa dette, at man siger: der er saa og saa